

Spre învățatură

Ziua Domnului și omul păcatului

Capitolul 2,1-12

Secțiunea care urmează acum este fără îndoială tema propriu-zisă a scrisorii. Pavel tratează aici chestiunea sa centrală. După cuvintele pregătitoare din primul capitol el se îndreaptă direct împotriva rătăcirii, care consta în aceea, că învățători falși și răi afirmau că ziua Domnului venise deja. S-ar putea pune întrebarea, dacă tratarea acestei probleme era sau nu așa de importantă. Răspunsul este categoric „da”. Întrebarea avea atunci importanță mare și are încă și astăzi. Împrejurările credincioșilor din Tesalonic ne oferă în privința aceasta cel puțin următoarele trei motive:

1. Învățătura falsă i-a neliniștit, așa că nădejdea în răpire s-a întunecat, dacă nu chiar s-a pierdut cu totul. În capitolul 1 am remarcat deja, că – în opoziție cu credința și dragostea – nădejdea nu este amintită. Însă nădejdea creștină este un element esențial al creștinismului și un atac asupra ei are totdeauna urmări grave.

2. Învățătura falsă era un atac direct asupra conținutului adevărului primei scrisori. Dacă ziua Domnului ar fi venit deja, atunci învățăturile minunate referitoare la venirea Domnului pentru noi ar fi absolut false. Prin aceasta s-ar pune la îndoială autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu.

3. Învățătura falsă a avut o influență negativă asupra comportării practice a credincioșilor din Tesalonic. Nicidecum nu era vorba de o rătăcire „teoretică”, ci urmările erau vizibile în viața credincioșilor. Este un principiu, pe care noi îl găsim deseori în Cuvântul lui Dumnezeu, că învățătura falsă aduce cu sine practică falsă. Așa cum o casă fără fundament nu are stabilitate, tot așa și creștinul fără învățatură nu are stabilitate. Noi avem nevoie de învățatură, ca să putem umbla corect. Ambele aparțin indivizibil împreună.

Deci, dușmanul era activ, ca să zguduie și să neliniștească pe credincioși prin învățatură falsă. Pentru aceasta se folosea atunci de orice instrument, și astăzi nu este altfel. Apostolul Pavel pune în acest capitol lucrurile în lumină adevărată și explică interdependențele care stau în legătură cu ziua Domnului. În mod deosebit vorbește despre premisele care trebuie împlinite, ca această zi să poată veni. Punctul de plecare al expunerilor este amintirea răpirii, deci a ceva, pe care destinatarii scrisorii îl cunoșteau deja. Când este vorba de răpirea credincioșilor, atunci nu mai există nimic altceva, pe care noi să-l așteptăm să aibă loc mai înainte. Acest eveniment poate avea loc în orice moment. Dar dacă este vorba de ziua Domnului, care este legată cu apariția Sa pe pământ, atunci lucrurile stau altfel.

În legătură cu această temă găsim pe parcursul secțiunii o privire de ansamblu măreață și concentrată despre evenimentele viitoare și evoluțiile care stau în legătură cu creștinătatea: decăderea, descoperirea lui antihrist, arătarea Domnului Isus în ziua Sa, și în legătură cu aceasta judecata care va veni peste creștinătatea apostată. În privința aceasta nu este nicidecum vorba în primul rând de satisfacerea curiozității noastre cu privire la această întrebare – oricât de interesante ar fi lucrurile – ci să arunce lumină asupra tendințelor și evoluțiilor pe care noi le putem cunoaște clar deja astăzi în începuturile lor (compară în privința aceasta cu 2 Petru 1,19).

Este uimitor câte gânduri false s-au dat deja la interpretarea acestui capitol și încă mai sunt. Cu toate că noi putem presupune, că credincioșii din Tesalonic au înțeles atunci învățăturile, totuși scrierile părinților Bisericii arată în parte că înțelegerea despre adevăratul conținut și însemnătatea acestei secțiuni trebuie să se fi pierdut repede.

Și o serie de comentatori contemporani și traducători ai Bibliei au eșuat în ceea ce privește înțelesul adevărat al acestor învățături. Prin aceasta se ajunge la o înțelegere greșită a zilei Domnului, cu toate urmările ei negative. Venirea Sa pentru ai Săi nu este diferențiată de venirea Lui

cu ai Săi. Drept urmare se presupune că credincioșii trebuie să treacă prin necazul cel mare. O înțelegere corectă tocmai a acestui capitol oferă una din cele mai clare dovezi, că credincioșii nu trebuie să treacă prin necazul cel mare. Cine nu are claritate cu privire la această temă importantă ar trebui să citească foarte atent, cu rugăciune, acest capitol.

Versetul 1: »Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră la El, vă rugăm, fraților.«

Cu toate că credincioșii din Tesalonic au ajuns prada unei rătăcirii, apostolul Pavel nu le face nici un reproș direct. El le-a arătat deja în prima scrisoare (capitolul 4 și 5) diferența dintre răpirea credincioșilor și ziua Domnului, dar evident aveau nevoie de alte învățături cu privire la acest punct. Autorii scrisorii știau că este vorba de credincioși cu o credință tânără, care nu erau de mult pe drumul credinței, și de aceea îi întâmpină în punctul acesta într-un mod care merge la inimă. În afară de aceasta, acești credincioși se aflau într-o situație grea și sufereau atât din cauza prigoanei cât și a rătăcirii. De aceea înțelegem foarte bine adresarea plină de dragoste: »vă rugăm, fraților«. Cu siguranță avem ceva de învățat din aceasta cu privire la relațiile noastre unii cu alții.

Care era deci cauza rugămintii lor? Ei îi rugau cu privire la »venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră la El«. Aceasta vrea să spună, că rugămintea lor era în legătură cu venirea și strângerea și că învățăturile care urmează se referă la acestea. Ce să înțelegem noi prin aceasta? Expresia »venirea (parousia) Domnului nostru« înseamnă nu numai momentul concret al venirii Sale, ci și prezența Sa, în legătură cu această venire. Ea este o perioadă de timp, care are un început, o derulare și un sfârșit. „Parousia” cuprinde perioada care începe cu răpirea credincioșilor și până în momentul când Domnul vine vizibil pe pământ, ca să instaureze Împărăția Sa. Expresia se găsește în cele două scrisori adresate credincioșilor din Tesalonic de cel puțin șase ori și se referă uneori la răpire și alteori la arătarea Sa în slavă.

Se pare că ambele expresii se referă aici la răpire. Pe de o parte ordinea arată aceasta, căci venirea este amintită *înainte* de strângere. Iar pe de altă parte în limba greacă articolul stă numai o singură dată înaintea ambelor expresii și nu se repetă. V. E. Vine spune în privința aceasta: „Aceasta arată că este vorba de două elemente care se completează reciproc în cadrul unui eveniment.” (Vine, V. E. Expository Dictionary of Bible Words) Și W. Kelly scrie: „Venirea lui Hristos și strângerea noastră la El sunt evenimente strâns legate unul de altul, care au o însemnătate mare pentru sfinți.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians).

Desigur răpirea nu este subiectul principal al acestei scrisori – în afară de acest verset, ea nu mai este nicidecum amintită, nici în cele premergătoare și nici în cele ce urmează – dar pe baza acestui adevăr cunoscut de credincioșii din Tesalonic din prima scrisoare, Pavel vrea atât să îmbărbăteze cât și să învețe pe credincioși. Deci Pavel amintește intenționat evenimentul care va avea loc înainte de ziua Domnului. „Mângâierea cu privire la venirea Domnului este numită aici motivație și este folosită ca instrument împotriva sentimentului neplăcut pricinuit de concepția falsă că ziua (Domnului) ar fi venit.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians). Ei nu erau rânduși pentru mânie, ci pentru obținerea mântuirii (1 Tesaloniceni 5,9).

Venirea Domnului pentru ai Săi este nădejdea noastră nemijlocită. Deoarece aceasta era în pericol să fie întunecată prin afirmațiile învățătorilor falși, Pavel o pune clar în lumină la începutul învățăturilor sale. Răpirea este premisa de bază, pentru ca ziua Domnului să poată veni. „Sfinții Săi trebuie să fie în aceeași poziție ca Hristos, trebuie să fie strânși la El, înainte ca El să se poată descoperii celor care sunt afară ... Strângerea credincioșilor la Hristos înainte de arătare era un adevăr cunoscut de credincioșii din Tesalonic. El nu este prezentat aici, ci este folosit numai ca argument.” (Darby, J. N. Der zweite Brief an die Thessalonischer)

Reținem, că în acest verset este vorba de punctul de plecare pentru alte învățături și că apostolul îi pregătește în felul acesta pe prietenii lui din Tesalonic pentru ceea ce urmează și în același timp vrea să le dea curaj să nu se lase inutil tulburați.

Formularea: »... și strângerea noastră laolaltă la El« merită încă scurt atenția noastră. Această expresie se referă fără îndoială la 1 Tesaloniceni 4,17, unde este vorba de nădejdea noastră fericită. Noi vom fi răpiți în nori, »ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul«. Este momentul mult așteptat, când noi Îl vom vedea pentru prima dată cu ochii trupului nostru, și după aceea vom fi totdeauna la El. Acest cuvânt mai este folosit numai o singură dată în Noul Testament și anume în epistola către Evrei 10,25 în legătură cu strângerile noastre laolaltă ca Adunare. În multe locuri pe pământul acesta în timpul actual se strâng mereu credincioși laolaltă. Dacă este o strângere laolaltă în Numele Său (conform cu Matei 18,20), atunci El este în mijloc. Noi suntem »strânși în (spre) Numele Lui«, El este punctul central. În versetul nostru se face referință desigur la cea mai mare și mai minunată strângere laolaltă, pe care ne-o putem imagina, la venirea Sa pentru noi. Așa cum El este acum punctul central al acelora care se strâng spre Numele Lui, tot așa El va fi în veșnicie punctul central al acelora pe care El i-a răscumpărat prin sângele Său.

Versetul 2: »... să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreun cuvânt, nici de vreoa epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi venit chiar.«

Acest verset clarifică trei lucruri. În primul rând se arată încă o dată în ce consta rătăcirea propriu-zisă. În al doilea rând vedem de ce urmări se temea Pavel din cauza rătăcirii (și parțial au avut loc). În al treilea rând felul în care a pătruns rătăcirea.

La credincioșii din Tesalonic au venit învățători falși și au afirmat că ziua Domnului venise deja și ei, credincioșii, drept urmare ar trăi în necazul cel mare. Împrejurările grele ale destinatarilor scrisorii erau un teren fertil pentru astfel de teorii. Credincioșii au confundat prigoanele în care trăiau cu judecata, pe care o va aduce ziua Domnului pentru cei necredincioși.

Cu regret acest verset a fost mereu desfigurată în adevăratul lui sens prin schimbări ușoare. O primă schimbare constă în aceea, că unii traducători ai Bibliei vorbesc despre faptul că ziua Domnului este „aproape” sau „este iminentă”. Dacă momentul ar fi fost acesta, atunci Pavel putea să renunțe la scrisoare, căci atunci realmente nu ar mai fi fost nici o problemă. Ziua era aproape, dar nu în aceasta consta greutatea, ci întrebarea era, dacă această zi nu venise chiar. Atât în Romani 8,38 cât și în 1 Corinteni 3,22 cuvântul folosit aici pentru „chiar” este tradus prin »cele de acum«, și în ambele locuri este pus în contrast »cele viitoare«. Și în 1 Corinteni 7,26, Galateni 1,4 și Evrei 9,9 avem această expresie în legătură cu starea de lucruri, care în mod clar aparțin prezentului și nu sunt de viitor. S-ar putea deci logic și aici traduce: »... ca și cum ziua Domnului ar fi prezentă”. Exact aceasta este întrebarea, despre care este vorba aici.

O a doua schimbare constă în aceea, că »ziua Domnului« este redată cu „ziua lui Hristos”. Desigur în Noul Testament este această »zi a lui Hristos«, dar și această zi încă nu a venit, dar în acest loc este foarte clar »ziua Domnului«. Și ziua lui Hristos, care se amintește în scrisorile lui Pavel în total de șase ori sub patru denumiri diferite (Filipeni 1,6; 1,10; 2,16; 1 Corinteni 1,8; 5,5; 2 Corinteni 1,14), și care de asemenea este o perioadă de timp, are a face cu descoperirea Domnului Isus. Ea ne arată însă mai mult partea cerească și nu atât de mult partea pământescă. Ziua Domnului are a face cu Israel și cu națiunile și se referă preponderent la evenimente care au loc pe pământ. Ziua lui Hristos se referă mai mult la evenimente din cer și la sfinții răpiți acolo, deci și la noi. Ziua Domnului este o zi care începe cu răzbunare și judecată, în timp ce ziua lui Hristos este o zi care stă în legătură cu răsplătirea. Aceste două zile într-adevăr nu pot fi despărțite una de alta, dar ele trebuie diferențiate cu atenție. Reținem că redarea în traducerea Elberfelder este cea corectă și aici fără îndoială este vorba de »ziua Domnului«.

Care a fost deci urmarea învățaturii false la credincioșii din Tesalonic? Pavel solicită pe destinatarii scrisorii »să nu se lase clătinați așa de repede în mintea lor și tulburați«. Evident aceasta era exact reacția la rătăcirea care le-a fost adusă. Cuvântul folosit pentru »mintea« are un înțeles mai

extins; el se referă la înțelegere, conștiință, capacitatea de gândire, dar și la suflet, la inimă și la felul de gândire.

»A se lăsa clătinat« înseamnă să devii confuz și să-ți pierzi liniștea. »A se lăsa tulburat« are înțelesul de zăpăcit, agitat (cuvântul derivă de la aceeași rădăcină ca și cuvântul pentru a țipa). Deci toată viața credincioșilor din Tesalonic era în pericol să devină alandala. Ei au fost clătinați și tulburați. Situația lor se poate compara cu un vapor ancorat, care prin mișcarea permanentă a apei mării este împins încoace și încolo până când în cele din urmă se desprinde de ancoră.

Ținta acestei tulburări era să-i determine pe credincioși în strâmtorările exterioare să nu mai aștepte cu liniște lăuntrică pe Domnul lor. Felul lor de gândire trebuia să fie ceresc (compară cu Coloseni 3,1-3). Ținta dușmanului va fi totdeauna să îndepărteze pe credincioși de la acest fel de gândire cerească și să-i orienteze spre pământ. În afară de aceasta Pavel își făcea griji, că aceasta putea să aibă loc »repede« (sau a avut deja loc). Această expresie înseamnă: „printr-o hotărâre pripită, nechibzuită, fără să gândești prea mult” (compară și cu 1 Timotei 5,22). Uneori urmările învățăturilor false se arată mai târziu, altele repede. În orice caz într-un fel sau altul rătăcirea devine vizibilă.

În ce fel a venit rătăcirea la credincioșii din Tesalonic? Au venit învățători falși, dar ei nu și-au făcut cunoscut simplu părerea lor, ci ei au pretins că cuvintele lor se bazau pe o descoperire divină. Aceasta era o josnicie dublă. Ce spuneau ei era nu numai fals, ci a fost transmis într-un mod viclean. Vedem că satan nu este gingaș la alegerea metodelor lui. Orice instrument este bun pentru el, dacă îl poate folosi pentru scopul lui distrugător.

Trei lucruri se spun aici despre transmiterea rătăcirii, pe care vrem să le deosebim:

a) *prin duh*: În aceasta este inclus gândul, că învățătorii falși aveau pretenția că mesajul lor era o revelație a Duhului, adică era dat prin revelație și inspirație spirituală. În timpurile de început ale Adunării pe pământ găsim categoric unele descoperiri ale lui Dumnezeu (compară de exemplu 1 Corinteni 14,26; 14,30), căci Cuvântul lui Dumnezeu nu era încă întregit. Cu aceasta stătea în legătură solicitarea importantă de a deosebi duhurile (compară cu 1 Ioan 4,1; 1 Corinteni 12,1-3). Nu orice înfățișare, care părea spirituală, trebuia în mod necesar să fie luată prin Duhul lui Dumnezeu. În acest caz era evident așa.

b) *prin cuvânt*: Nu era vorba numai de o predică, ci mesajul lor trebuia să trezească impresia că era o prorocie (profeție), care probabil se baza chiar pe Vechiul Testament. Dar care apoi s-a aplicat greșit. Pe baza textului original se poate gândi și la o deducție rațională sau o concluzie logică. Dar astfel de deducții logice - când este vorba de întrebări referitoare la credință - trebuie savurate totdeauna cu precauție. Deseori ele au condus deja la rezultate foarte false. Ca să nu trebuiască să ajungem să atârnam în cuie, atunci când citim Biblia, nu avem nevoie de logică omenească, ca s-o înțelegem. Cuvântul lui Dumnezeu se lămurește singur din totalitatea lui și din contextul lui (compară cu 2 Petru 1,20), și anume sub călăuzirea Duhului Sfânt.

c) *prin epistolă*: Aceasta era culmea impertinenței. Învățătorii falși au trimis evident o scrisoare, care purta semnătura lui Pavel. Ei nu s-au dat înapoi nici de la acele metode ale falsificării conștiinței. Aceasta ne arată, că ei știau foarte bine ce făceau. Ei duceau în rătăcire nu prin neglijență, ci deplin conștienți dădeau mai departe rătăcirea lor la acești credincioși tineri în credință. Aceasta este înșelătorie intenționată și viclenie. Este mod de procedare satanic, care aproape nu poate fi întrecut. Desigur scrisoarea falsificată trebuie să acorde autoritate teoriei lor, căci se putea presupune, că credincioșii din Tesalonic vor da crezare unei scrisori care purta semnătura lui Pavel.

Nu este greu de recunoscut aici una din vicleniile cele mai vechi ale lui satan, viclenia imitației. Nu regăsim noi în aceste trei elemente folosite de învățătorii falși exact elementele folosite de Pavel în slujba lui față de credincioșii din Tesalonic? Cuvântul lui Pavel a fost la ei »în Duhul« (1 Tesaloniceni 1,5), și el i-a învățat »prin viu grai« și »prin epistolă« (2 Tesaloniceni 2,15). Imitația părea perfectă. Învățătorii falși au încercat prin duh, prin cuvânt și prin epistolă să copieze pe Pavel și să abuzeze de autoritatea lui. Această înșelătorie este ținută aici la stâlpul infamiei. Pavel arată

clar, că această învățătură nu venea de la el și că totodată ea era în contradicție evidentă cu ceea ce le-a spus el.

Versetul 3: »Nimeni să nu vă amăgească în vreun fel, căci nu va veni înainte de a fi venit lepădarea de credință și de a se fi descoperit omul păcatului, fiul pierzării.«

Țelul lui satan este totdeauna să înșele, și pentru aceasta folosește tot ce lui i se pare bun și potrivit. El încearcă »în vreun fel«, și noi trebuie să fim atenți. Formularea »în vreun fel« extinde gândul din versetul 2, unde era vorba de „felul” imitării. La credincioșii din Tesalonic era în afară de „felul” prigoanelor și necazului și „felul” rătăcirii. Satan pășește aici ca un leu care răcnește și ca șarpe înșelător. De la început și până la sfârșit satan este mincinosul și înșelătorul. Prima lui apariție a purtat exact aceste trăsături de caracter (compară cu Geneza 3,13). Și ultima lui apariție pe acest pământ – după Împărăția de o mie de ani – va sta în legătură cu ispitirea (compară cu Apocalipsa 20,7-10). De aceea în această perioadă intermediară nu ne putem aștepta la altceva de la satan, decât la rătăcire, înșelătorie și ispită.

Pavel prezintă aici adevărul în momentul decisiv și demască totodată ispita. El spune clar și precis: »căci nu va veni (ziua aceasta) înainte de ...«. Este vorba de »ziua lui Jehova«, despre care prorocii Vechiului Testament au vorbit în multe locuri și despre care a fost vorba și în prima scrisoare. Am văzut deja că este o perioadă de timp, care începe cu judecata și se continuă în Împărăția de o mie de ani. Domnul Se va arăta personal pe acest pământ, ca să judece pe cei necredincioși. După aceea El va instaura Împărăția Sa cu putere și slavă pe pământ și va fi recunoscut ca »Domn al domnilor«. Aceasta este ziua Sa.

Această zi nu putea atunci să fi sosit, și ea nu poate nici astăzi să fie sosită. Pentru aceasta sunt o serie de motive. Alături de faptul că mai înainte trebuie să aibă loc răpirea, Pavel a prezentat deja credincioșilor din Tesalonic două motive. În primul rând Domnul Isus nu Se arătase în slavă, ca să întemeieze Împărăția Sa. Ziua Domnului are ca premisă arătarea Sa și prezența Sa pe pământ (compară cu Zaharia 14,1-4). În al doilea rând, în ziua Domnului credincioșii nu vor fi judecați. Dimpotrivă, ei vor avea odihnă, și aceia, care acum îi prigonesc, își vor primi răsplătirea lor dreaptă (compară cu capitolul 1,6).

Acum urmează un al treilea motiv. Ziua Domnului are ca premisă diferite evenimente profetice, unele din ele încă nu s-au împlinit. Dacă adăugăm la aceasta prorocii Vechiului Testament și alte locuri din Noul Testament, atunci se pot aminti în locul acesta o mulțime de evenimente diferite (de exemplu instaurarea statului Israel, reînvierea împărăției romane și a celorlalte națiuni, și așa mai departe). Dar Pavel nu face aceasta. El face o alegere și se referă la unele evenimente din marea lor mulțime. Această alegere – inspirată divin – desigur nu este întâmplătoare, ci foarte precisă. Versetul acesta și versetele următoare vorbesc despre evenimente profetice, care stau în legătură cu creștinătatea. Acest aspect al profeției nu îl găsim prezentat în Vechiul Testament. Pavel nu vorbește aici nici despre Israel și nici despre imperiul roman, ci despre aceia care au o mărturisire de credință creștină, deci despre viitorul creștinătății.

Dacă în continuare vom vorbi despre creștinătate, atunci trebuie să învățăm să diferențiem între ce este veritabil și ce este fals, între ce are valoare pentru Dumnezeu și ce nu are valoare pentru El. Mulți oameni se numesc creștini, dar nu au viață din Dumnezeu. Ei au desigur o mărturisire, dar nu este autentică. Când Dumnezeu privește creștinătatea, atunci El cunoaște pe cei care sunt ai Lui. Dar El vede și pe aceia care nu posedă viață din Dumnezeu, care au »o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea« (2 Timotei 3,5).

Când înaintea noastră stă Adunarea lui Dumnezeu potrivit cu planul Său, atunci ne gândim la ceea ce este autentic. Această Adunare El a câștigat-o prin sângele Fiului Său. Ea este deosebit de prețioasă în ochii Săi și ea constă din toți aceia care în acest timp de har au viață din Dumnezeu. Privită astfel, Adunarea nu este tema profeției biblice. Profeția biblică are a face cu timpul și cu pământul, în timp ce Adunarea lui Dumnezeu potrivită cu planul Său este veșnică și conform

destinației ei nu aparține acestui pământ. Dar când este vorba de mărturisirea creștină, adică de responsabilitatea noastră, atunci ea se referă categoric la pământ, și sub acest aspect Adunarea este și subiect al profeției. Vedem aceasta de exemplu în secțiunile din Apocalipsa capitolele 2 și 3; 2 Petru 3; 1 Timotei 4; 2 Timotei 3, și de asemenea în capitolul nostru.

Când credincioșii adevărați vor fi răpiți, vor rămâne în urmă numai creștinii cu numele, oameni care au o mărturisire de credință, fără ca înapoia ei să fie ceva real. Despre aceștia este vorba aici. Sunt descrise evenimente care vor avea loc în creștinătatea cu numele, după răpirea credincioșilor. Sunt numite două evenimente, și anume mai întâi decăderea și în al doilea rând descoperirea omului păcatului, a fiului pierzării. Ambele evenimente sunt strâns legate unul de altul și aparțin împreună.

Decăderea este – așa cum vom vedea imediat – o mișcare generală în creștinătate, în timp ce omul păcatului este o persoană reală. Acest om, caracterizat prin păcat și pierzare, va folosi decăderea spre folosul scopurilor sale egoiste și se va așeza în fruntea acestei mișcări. Sfârșitul este, că toată creștinătatea va fi desființată. În istoria omenirii a fost de mai multe ori așa, că mai întâi a luat naștere o mișcare, de care un om s-a folosit, așezându-se în fruntea ei și abia după aceea a adus mișcarea pe punctul ei culminant. Ca exemplu se poate numi revoluția franceză și Napoleon.

Despre ce este vorba deci, când apostolul vorbește aici despre decădere? Cuvântul grecesc (apostasia, compară cu neologismul „apostazie”) se întâlnește ca substantiv în Noul Testament numai în Faptele Apostolilor 21,21, unde erau din aceia care afirmau, că Pavel învață decăderea de la Moise. Ca verb cuvântul este folosit în 1 Timotei 4,1, un loc la care vom reveni în dată. Credincioșilor din Tesalonic nu le era străin acest cuvânt, căci el a fost folosit atât în domeniul militar cât și cel politic. În sens militar se descria cu el dezertarea unui soldat și în sens politic era rebeliune împotriva autorității statului. Dacă Pavel folosește tocmai această expresie, ca să explice o anumită evoluție în creștinătate, atunci prin aceasta se referă la renunțarea la adevărul creștin și la învățătura creștină.

De fapt este zguduitoare, că Pavel tocmai în una din primele lui scrisori – deci la începuturile creștinismului – trebuia să scrie despre aceste evoluții false în interiorul creștinătății și să prezinte sfârșitul lor.

Învățăm aici o lecție, pe care o găsim mereu în Cuvântul lui Dumnezeu. Această lecție este, că omul distruge mereu ceea ce Dumnezeu i-a încredințat. Aceasta a fost așa înainte de Lege, a fost așa sub Lege, și cu regret nu este altfel în epoca de după Lege sub har. Evoluția în interiorul creștinătății nu este una pozitivă, așa cum se aude uneori. Nu există evoluție spre mai bine. Dimpotrivă, creștinismul era – sub responsabilitatea omului – caracterizat de la început prin stricăciune și decădere. Deja foarte curând unii credincioși și-au pierdut dragostea dintâi (Apocalipsa 2,4).

Alții au primit creștinismul numai în forma lui exterioară, fără să fi avut vreodată viață din Dumnezeu. În primele decenii aceștia au fost în primul rând oameni care veneau din iudaism și se declarau de partea creștinismului. Simon, vrăjitorul (Faptele Apostolilor 8,9-25), este probabil primul din această categorie. Epistola către Evrei 6,6 vorbește despre aceia care s-au întors de la iudaism la creștinism, dar care apoi s-au întors înapoi și au căzut. Acest loc este folosit deseori ca argument, ca să „dovedească” că un credincios poate din nou să se piardă. Dar dacă se citește locul acesta în contextul său, devine repede clar, că este vorba exclusiv de mărturisitori care niciodată nu au avut viață din Dumnezeu. Deci căderea din Evrei 6,6 se referă clar la acei iudei care au părăsit singurul domeniu în care se găsea mântuirea și salvarea, și anume domeniul creștinismului.

În locul deja citat din 1 Timotei 4,1 ni se spune, că în timpurile de mai târziu (adică, viitor), »unii se vor îndepărta (sau: se vor lepăda) de credință«. Deci vor fi oameni, care vor arunca total peste bord învățătura creștină (credința și conținutul credinței), pe care ei au primit-o cândva în exterior, ca să se îndrepte spre alte lucruri. Această cădere o putem vedea astăzi pretutindeni. Cei drept 2 Timotei 3,1-5 nu amintește cuvântul „căderea” sau „a cădea”, dar vedem acolo foarte clar unde conduce renunțarea la adevărul creștin.

Cu toate acestea noi trebuie să constatăm foarte clar, că în versetul nostru este clar vorba de mai mult. Aici nu este vorba de o oarecare evoluție greșită, nu este vorba de o oarecare cădere sau

decădere a unor persoane sau grupe de persoane, în timp ce ceilalți țin cu tărie la conținutul credinței, ci aici este vorba de cădere generală. Creștinătatea ca unitate bine încheagată va cădea și nu va mai rămâne nimic din ea. Creștinii cu numele, care vor trăi pe pământ după răpirea credincioșilor, se vor îndepărta și în exterior de Dumnezeu și de Domnul Isus și se va renunța în totalitate la valabilitatea Cuvântului lui Dumnezeu. Acolo, unde astăzi se poate găsi mântuirea și unde se practică serviciul divin, adică în creștinism, va fi o altă religie, care nu va avea câtuși de puțin a face cu Dumnezeu adevărat.

Să ascultăm cum doi comentatori biblici stimați din anii trecuți explică această cădere: „Căderea este renunțarea totală și publică la credința și învățătura creștină, cu un cuvânt, la creștinism.” (Rossier, H. *Entretiens sur la deuxième Épître aux Thessaloniens*). – „Căderea este părăsirea totală a adevărului lui Dumnezeu, o renunțare toată la vechile principii ale credinței.” (Hole, F.B. *Paul’s Epistles*, Vol. II).

Să cadă poate numai cineva care a posedat cândva adevărul creștin – și anume în ceea ce privește mărturisirea sa, dar fără ca ea să fi fost veritabilă – și care apoi renunță la el. Un om născut din nou poate într-adevăr să pricinuiască multă întristare Domnului său și să meargă pe căile proprii, dar el nu poate cădea în sensul de aici. Nici un mahomedan sau un budist nu poate cădea de la credința creștină, căci el nu a primit-o niciodată (dar aceasta nu exclude faptul că el este responsabil înaintea lui Dumnezeu). Nu, cădea pot numai aceia pe care noi îi numim „creștini cu numele”, care se mulțumesc cu o formă religioasă, dar care niciodată nu au posedat cu adevărat viața. Noi înțelegem bine, că această cădere poate veni abia după ce credincioșii nu vor mai fi pe pământ, deci după răpire.

Această cădere deplină de la credința creștină are loc în cele trei domenii în care omul pe parcursul istoriei sale a stat în legătură cu Dumnezeu. În primul rând este domeniul naturii, aceasta înseamnă al poziției în care omul trăiește de la natură față de Dumnezeu. Omul care se va așeza odată în fruntea „mișcarea căderii” se va descoperi ca om desfrânat al păcatului, care se înalță peste toate. Poziția, care a fost dată de Dumnezeu primului om, va fi părăsită total. În al doilea rând căderea se referă la domeniul iudaismului și în al treilea rând domeniul creștinismului. Conform cu 1 Ioan 2,22 »omul păcatului, fiul pierzării« pe de o parte va tăgădui că Isus este Hristosul (ceea ce este caracteristic iudaismului), pe de altă parte el va tăgădui pe Tatăl și pe Fiul (ceea ce este caracteristic creștinismului).

Se înțelege aproape de la sine că o astfel de cădere nu va fi fără prevestitori. Chiar dacă căderea în forma ei finală nu este încă prezentă – și nici nu poate fi prezentă -, vedem totuși foarte clar semnele prevestitoare și umbrele. În interiorul creștinismului sunt multe tendințe, care arată mai mult decât clar despre ce avem noi aici. Este necesar numai puțină înțelegere a timpului ca să se recunoască aceasta. Nu este astăzi tăgăduit Tatăl și Fiul în multe părți ale creștinătății? Teologii nu se tem să pună public la îndoială sau chiar să nege direct filiațiunea veșnică a Domnului Isus, adevărata Lui natură omenească și necesitatea morții Sale pentru ispășirea păcatelor. Desigur, nu toate părțile creștinătății sunt cuprinse de aceasta, dar cu toate acestea este îngrozitor să vezi tendința cum înaintează razant. Chiar și în unele părțșii, care cu câteva decenii în urmă țineau cu tărie la adevărurile biblice, se găsesc asemenea semne prevestitoare. Să ne gândim numai la așa-numita „critica înaltă a Bibliei”, care este un semnal clar în această direcție.

Și care este situația noastră? Nu, un creștin adevărat nu poate cădea, dar el poate purta semnele decăderii. Nesocotirea adevărului lui Dumnezeu, părăsirea a ceea ce Dumnezeu ne spune în Cuvântul Său – nici noi nu suntem feriți de aceasta.

În legătură cu căderea stă în Apocalipsa »omul păcatului, fiul pierzării«, care în versetul 8 este numit și »nelegiuitul«. Cine este această personalitate satanică? Pe parcursul istoriei au fost diferiți oameni, despre care s-a crezut că ei ar fi această persoană. Dar aici nu este vorba nici de Napoleon, nici de Hitler, nici de Mussolini, nici de Stalin sau Saddam Hussein. Nu, acest om poate veni abia după ce va fi venit căderea, și este încă o chestiune de viitor. S-ar putea desigur ca acest om să trăiască deja, dar în orice caz el încă nu »a fost arătat«. Nu este nici domnitorul roman, care trebuie

să vină, fiara care »se ridică din mare« (Apocalipsa 13,1). Chiar dacă unele trăsături se potrivesc descrierii, totuși o comparație mai exactă arată că ea trebuie să fie o altă persoană. Cititorii Bibliei îl cunosc probabil cel mai bine sub numele de »antihrist« (1 Ioan 2,18 și 22; 1 Ioan 4,3; 2 Ioan 7). El este acea persoană care se va așeza în fruntea statului iudeu și despre care iudeii vor crede că el ar fi Mesia. Este »fiara care se ridică din pământ« (Apocalipsa 13,11), a doua fiară din viziunea lui Ioan în Apocalipsa 13.

Acest antihrist este marele adversar al Domnului Isus. Cuvântul grecesc „anti” înseamnă atât „împotriva” cât și „în loc de”. Ambele înțelesuri se potrivesc acestui om și felului lui de a lucra. Noi îl vedem aici ca și în 1 Ioan 2,22 în caracterul său religios. El este atât iudeul revoltat (el tăgăduiește pe adevăratul Mesia), cât și creștinul revoltat (el tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul). Vom vedea îndată că el va aduce iudaismul și creștinismul împreună într-o religie nouă, ocultă.

Faptul că el este numit în Apocalipsa 13,11 »fiara care se ridică din pământ« permite să se tragă concluzia că este vorba de unul născut ca iudeu (pământul în limbajul profetic este deseori un tablou al lui Israel, în timp ce marea vorbește despre națiuni). Și denumirea de »prorocul mincinos« (Apocalipsa 16,13 și 19,20) arată în același sens. El este un proroc, dar mincinos. El se prezintă ca fiind Mesia, dar nu este. El are »două coarne ca ale unui miel și vorbește ca un balaur« (Apocalipsa 13,11). El nu va fi mobilizat și motivat de nimeni, decât numai de satan. Prorocul Zaharia îl numește pe drept »păstorul nebun« (Zaharia 11,15-17). Și în acest caracter el stă în contrast cu Domnul Isus, adevăratul Păstor.

Alte locuri din Vechiul Testament ne arată mai mult caracterul politic al acestui om, care se va așeza în fruntea statului Israel. Isaia îl numește »împăratul« (Isaia 30,33 și 57,9). El este numit tot așa și în prorocul Daniel (Daniel 11,36). În afară de aceasta Daniel ne arată că în funcția sa politică el va fi foarte strâns legat cu »fiara care se ridică din mare«, domnitorul imperiului roman, Daniel 9,27 și Isaia 28,15 vorbesc despre legământul pe care îl vor încheia acești doi politicieni. De teamă față de dușmanul din nord, împăratul lui Israel se va îndrepta spre domnitorul imperiului roman, ca să primească ajutor de la el. Privit din punct de vedere politic, va fi deci o anumită relație de dependență între cei doi.

Antihrist (în continuare îl vom numi cu acest nume) »se va arăta«. Ca și în capitolul 1,7 cu privire la Hristos, cuvântul grecesc indică și aici apariția deodată a unei persoane, care până atunci a fost ascunsă. Așa cum Fiul Omului la venirea Sa pe pământ Se va arăta deodată și pe neașteptate - ca un hoț noaptea -, tot așa un contramodel diabolic va apare deodată pe fața pământului și va începe lucrarea sa demonică. Când va avea loc aceasta? O dată exactă desigur nu se poate da, dar este clar că în orice caz va avea loc după răpire.

Daniel 9,27 face clar că antihrist își va arăta adevăratul lui caracter – așa cum el este descris în capitolul nostru – abia în a doua jumătate a ultimei săptămână-an (deci în ultimii trei ani și jumătate ai așa-zisului timp de necaz). Până atunci va avea loc în Templu slujba jertfelor iudaice, care atunci va fi anulată și va fi înlocuită de religia ocultă a lui antihrist. Remarcabil în acest context este că, caracterul real al lui antihrist se va arăta aproximativ în momentul când satan va fi aruncat din cer (Apocalipsa 12,7-9). Satan va influența atunci direct și nemijlocit atât pe antihrist cât și fiara romană.

Caracterul real al lui antihrist ne este arătat în acest verset sub două aspecte. El este în primul rând »omul păcatului« și în al doilea rând »fiul pierzării«. Versetul 8 arată o a treia trăsătură de caracter, și anume »nelegiuitul«.

Ca »om al păcatului« antihrist este întruparea răului. Ne amintim de primul om, Adam, care a căzut în păcat. Aici avem pe întâiul Adam, dar într-un mod foarte deosebit. Este revelarea desăvârșită a răului într-o persoană. Ca să zicem așa, toată starea de păcătoșenie a omenirii se va uni într-o persoană. „El este Adam evoluat pe deplin în starea lui de cădere” (Darby, J. N. Der zweite Brief an die Thessalonicher). Mândria și aroganța în autenticitate sunt însușirile deosebite ale acestui om. O diferență mai mare față de omenescul desăvârșit al Domnului nostru, pe care Scriptura Îl numește »ultimul Adam«, nu ne putem imagina (1 Corinteni 15,45).

Expresia »fiul pierzării« ne lasă să ne gândim la Iuda Iscarioteanul, care este numit așa de Însuși Domnul (Ioan 17,12). Acest ucenic, care a vândut pe Stăpânul său pentru o plată infamă, era un fiu al pierzării și este un tablou potrivit al antihristului care va veni. Dacă citim Faptele Apostolilor 1,20 în legătură cu Psalmul 109, atunci acest context devine clar, căci acolo este clar vorba despre acest om.

Expresia »fiu« descrie aici atât caracterul cât și descendența și soarta acestui om. Antihrist vine din pierzare și potrivit naturii lui aparține pierzării, și el va sfârși în pierzare. „Ca să zicem așa, pierzarea l-a născut: el este un produs direct al iadului și se va reîntoarce la pierzarea din care a venit” (Rossier, H. Entretiens sur la deuxième Épître aux Thessaloniens). Prin analogie cu 2 Petru 2,12 el poate fi comparat cu un animal fără minte (compară și cu Apocalipsa 13,11), »sortit să fie prins și nimicit«. Cu adevărat o descriere îngrozitoare a unui om care va sta sub influența directă a lui satan.

Versetul 4: »... care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în templul lui Dumnezeu, prezentându-se drept Dumnezeu.»

În timp ce versetul trei ne descrie caracterul lui antihrist, versetul patru ne arată fapta oribilă a omului acesta. Ne putem noi imagina o descriere mai îngrozitoare a unei creaturi, care se ridică împotriva lui Dumnezeu într-un fel nemaiauzit, făcându-se pe sine însuși punctul central? Vedem aici clar domeniul religios, unde antihrist își are câmpul lui de acțiune. El cuprinde alături de iudaism în mod deosebit creștinismul, și aceasta stă aici pe prim plan.

Eforturile de unificare dintre iudaism și creștinism nu sunt noi. Cu toate că Dumnezeu a tras o linie clară de demarcare între cele două sisteme (compară cu Evrei 13,13), în creștinătate au fost de la început tendințe să se introducă elemente iudaice în creștinism. Pentru aceasta s-a făcut mereu uz de originea comună. Este desigur adevărat, că ambele au fost date de Dumnezeu, dar tot așa de adevărat este că Dumnezeu niciodată nu a vrut acest amestec. Creștinismul nu este continuarea iudaismului (eventual sub alte semne), ci el constituie un absolut început nou în acțiunea lui Dumnezeu cu oamenii.

Dacă sub conducerea lui antihrist se va renunța la adevărul creștin, atunci nu mai este greu să se înlocuiască iudaismul și creștinismul cu o religie nouă, ocultă. În această religie îi va reuși lui antihrist prin puterea și sub influența lui satan, să convingă pe oameni că atât domnitorul roman, cât și el însuși ar fi Dumnezeu. Că și creștinii cu numele vor crede aceasta, este – așa cum vom vedea mai exact în versetul 11 – o pedeapsă din partea lui Dumnezeu.

Pe drept se poate vorbi despre o „trinitate satanică”, o „triunitate satanică”. Așa cum adevărul creștin se bazează pe revelarea Trinității divine (Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt), această religie ocultă a zilelor viitoare se va baza pe satan, pe fiara din mare și pe fiara de pe pământ. Această religie este ocultă, deoarece antihrist va înșela pe oameni prin magie. Aceasta va merge așa de departe că oamenii moderni se vor arunca cu fața la pământ înaintea unui idol (compară cu Apocalipsa 13,13-17). Aceasta este putere și viclenie satanică. Am văzut deja că punctul culminant al acestei religii va deveni vizibil în a doua jumătate a ultimei săptămână-an din Daniel, când satan va fi aruncat din cer.

Următoarele detalii ne sunt făcute cunoscute:

1. Antihrist se împotrivește: El este adversarul lui Hristos, împotrivorul, care luptă împotriva Dumnezeului adevărat. În Luca 13,17 acest cuvânt este folosit pentru „împotrivorii” Domnului. Alte locuri din Scriptură folosesc această expresie pentru „împotrivorii” poporului lui Dumnezeu (Luca 21,15; 1 Corinteni 16,9; 1 Timotei 5,14). 1 Timotei 1,10 vorbește despre lucruri care sunt »împotriva« învățăturii sănătoase. Acest cuvânt se folosește și la descrierea diferenței dintre »carne« și »duh« (Galateni 5,17). O comparație a acestor locuri ne arată că aici este vorba de o

provocare arogantă a lui Dumnezeu. Este opoziție în forma cea mai grosolană pe care ne-o putem imagina.

2. *Antihrist se înalță mai presus de tot ce este Dumnezeu sau este vrednic de închinare*: o înălțare de sine mai eclatantă și o aroganță mai încăpățânată este greu de imaginat. Daniel 11,36 vorbește despre ce va face acest „împărat”, care acționează după cum gândește el, »se va slăvi mai presus de toți dumnezeii«. Este vechea înșelăciune a lui satan, care voia să convingă deja pe prima pereche de oameni: »veți fi ca Dumnezeu« (Geneza 3,5). Precursori ai acestei dezvoltări vedem în teoria evoluționistă și în materialism. În ambele Dumnezeu nu are nici un loc, omul singur stă în centru. Omul se ridică tot mai sus și punctul culminant al acestei evoluții, pe care deja noi o trăim astăzi, va fi acest om al păcatului. El se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau ce este demn de închinare.

Istoria ne învață că omul are totdeauna nevoie de un lucru de închinare. Potrivit epistolei către Romani capitolul 1, oamenii, după ce au întors spatele lui Dumnezeu, s-au îndreptat spre tot felul de idoli. Aceasta a fost așa la păgâni, și la oamenii secolului 20 nu este altfel.

Vedem deci aici, că antihrist pune capăt oricărei alte imaginații a omului despre dumnezeire – fie ea adevărată sau falsă. În privința aceasta putem să ne gândim la diferiții „idoli înlocuitori”, cărora sunt astăzi dedați mulți oameni. Orice religie care va exista va fi desființată și va fi înlocuită de religia unitară satanică. Antihrist se recunoaște numai pe sine însuși și nu tolerează pe nimeni și nimic alături de sine.

3. *Antihrist se așează în Templul lui Dumnezeu*: Aici avem din nou o referire la caracterul iudaic al lui antihrist. El se așează în Templul lui Dumnezeu. S-au făcut multe speculații cu privire la acest Templu. Unii se gândesc la »Adunarea lui Dumnezeu«, un gând care desigur în acest context este total ne la locul lui, deoarece credincioșii, care astăzi alcătuiesc acest Templu (spiritual) al lui Dumnezeu (compară cu 1 Corinteni 3,16 și Efeseni 2,21), nu vor mai fi atunci pe pământul acesta. Nu, aici este vorba efectiv de un templu material, care urmează să se construiască. Unde exact va sta acest templu și când exact se va construi nu putem deduce exact din cuvântul profetic, și nici nu este important. Se poate presupune că templul va sta în Ierusalim, dar locul exact nu ne este cunoscut.

În ceea ce privește momentul, acest templu poate fi construit atât înainte cât și după răpirea credincioșilor. Sigur este, că va fi un templu atunci când va apare antihrist. Faptul că astăzi discuția cu privire la construirea din nou a Templului constituie motive de conflict politic și provoacă sentimentele multor oameni este ușor de înțeles. Ca credincioși, care credem Biblia, ar trebui ca noi să nu luăm parte nici la euforie și nici la speculații, ci în mod neutru să luăm cunoștință de starea de fapt, pe care Dumnezeu ne-o face cunoscut prin Cuvântul Său.

Faptul că în acest timp va exista un Templu rezultă clar și din Daniel 9,27, unde este vorba de jertfe de tăiere și jertfe de mâncare, care vor înceta. În prima jumătate a ultimei săptămână-an a lui Daniel – deci în primii trei ani și jumătate ai timpului de necaz – în acest Templu se vor aduce jertfe. Aceste jertfe vor înceta repede și vor fi înlocuite printr-un idol îngrozitor (compară cu Daniel 12,11). La aceasta Se referă Domnul Isus, când în mare Lui vorbire profetică din evanghelia după Matei 24,15 vorbește despre »urâciunea pustiirii«, care va sta în Locul sfânt (acesta este Templul). Această urâciune a pustiirii este idolul diabolic, care va fi instalat în Templu la jumătatea ultimei săptămână-an a lui Daniel spre cinstirea domnitorului mondial roman, și care va pune capăt tuturor religiilor de origine iudaică și creștină.

»Fiul pierzării« a profanat deja o dată Locul sfânt, atunci când a aruncat cei treizeci de arginți, pe care i-a primit ca plată pentru trădarea cea mai mârșavă, pe care oamenii au trăit-o vreodată. Dar aici profanarea merge și mai departe. Antihrist »se așează« în Templul (Locul sfânt) lui Dumnezeu. El ocupă locul care se cuvine numai lui Dumnezeu. Nici măcar marele preot nu „stătea” în Templu. El făcea slujba stând în picioare (compară cu Evrei 10,11). Acest om dimpotrivă nu se rușinează să

ocupe locul care se cuvine numai lui Dumnezeu. El se așează pe tronul care aparține lui Dumnezeu. Despre împăratul din Babilon citim în prorocul Isaia, printre altele, următoarele: »Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui până la ceruri, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de scaunul lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării, în străfundurile miazănoaptei; și mă voi ridica mai sus de vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.« (Isaia 14,13.14). Vedem aici că chiar și aroganța acestui domnitor păgân este întrecută. Antihrist se va face cel mai înalt, nu numai asemenea Celui Prea Înalt, nu, el se ridică deasupra Dumnezeului adevărat și se face pe sine cel mai înalt.

4. *Antihrist se prezintă pe sine însuși ca Dumnezeu:* Fără îndoială aceasta este punctul culminant al supraaprecierii de sine și al mândriei. Antihrist nu ocupă locul unui locțiitor sau mijlocitor la Dumnezeu – cu privire la ce ceilalți oameni au făcut în contradicție cu gândurile lui Dumnezeu -, ci el se prezintă pe sine ca Dumnezeu. Prin aceasta nu numai se pune capăt oricărei religii în legătură cu Dumnezeu, ci adevăratul Dumnezeu este „desființat”, ca să spunem așa, după mottoul: „Dumnezeu este mort, trăiască omul”. Satan își va atinge atunci ținta. În locul lui Dumnezeu se așează un om, și aceasta în mod public și fără nici o împotrivire.

Aproape că nu se poate citi acest verset fără să nu ne gândim la contrastul clar dintre adevăratul Hristos și Anti-Hristos:

- Hristos a venit în Numele Tatălui Său și a fost respins. Antihrist vine în numele lui propriu și este primit (Ioan 5,43).
- Hristos a venit să glorifice pe Dumnezeu pe acest pământ (Ioan 13,31). Antihrist vine și se glorifică pe sine însuși în toată răutatea sa.
- Hristos este chipul Dumnezeului nevăzut (Coloseni 1,15), întipărirea ființei Sale și strălucirea slavei Sale (Evrei 1,3). Antihrist poartă trăsăturile de caracter ale aceluia care l-a inspirat, ale lui satan.
- Hristos a venit să slujească și să mântuiască (Marcu 10,45), antihrist vine să stăpânească și să piardă.
- Hristos a venit în har și adevăr (Ioan 1,7). Antihrist vine cu brutalitate și minciună.
- Hristos S-a supus pe deplin lui Dumnezeu prin ascultare. El nu a făcut nimic de la Sine Însuși, ci ceea ce i-a poruncit Tatăl Său (Ioan 6,38). Antihrist cunoaște numai rebeliune și împotrivire. El este brațul prelungit al lui satan.
- Hristos S-a făcut pe Sine Însuși nimic și a luat chip de rob (Filipeni 2,7). Antihrist se înalță pe sine însuși și stăpânește peste alții.
- Hristos nu a considerat un lucru de apucat să fie una cu Dumnezeu, deoarece El este Dumnezeu (Filipeni 2,6). Antihrist se prezintă pe sine însuși ca Dumnezeu.

În mod deosebit în acest context să medităm la cunoscutele versete din Filipeni 2,5-11. Așa cum Dumnezeu L-a înălțat pe Hristos nespuse de mult și I-a dat un Nume, care este mai presus de orice nume, așa va purta antihrist pedeapsa lui veșnică. El, cel care s-a înălțat pe sine însuși, va fi coborât de Dumnezeu, umilit și judecat. Împreună cu domnitorul mondial roman el va fi primul om care va fi aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 19,20).

Versetul 5. »Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea când eram încă la voi?«

Dumnezeu cunoaște pericolele credincioșilor mult mai bine decât noi înșine și El ia măsuri corespunzătoare de precauție, pentru ca noi să nu fim duși în rătăcire. Așa a fost și aici. Învățăturile lui Pavel nu erau absolut noi pentru credincioșii din Tesalonic. Pavel și însoțitorii lui au vorbit deja despre acestea, atunci când au fost la ei.

Pentru noi putem trage învățătură din aceasta, că aceste afirmații profetice ar trebui să aparțină învățăturii de bază a creștinilor. Ne amintim că durata rămânerii misionarilor în Tesalonic a fost de

numai câteva săptămâni, și totuși pentru Pavel a fost important să vorbească tocmai despre aceste lucruri. Ei trebuiau să-și amintească și să știe că ziua Domnului nu putea să fi fost venită, deoarece nu erau încă împlinite premisele pentru aceasta. Deci atenționările și învățăturile din această secțiune sunt importante și pentru credincioșii tineri. Să nu uităm aceasta în lucrarea noastră cu cei întorși de curând la Dumnezeu. Profeția nu satisface curiozitatea noastră, ci ea este importantă, pentru ca noi să putem aprecia corect timpul nostru.

În afară de aceasta acest verset ne arată următorul principiu important: repetarea adevărului deja făcut cunoscut are o valoare mare înaintea lui Dumnezeu (compară și cu 2 Petru 1,12-15). Aceasta este valabil și pentru noi astăzi, și anume atât în studiul personal al Bibliei cât și în slujirea prin Cuvânt. Adevărul lui Dumnezeu nu se învechește niciodată, el este totdeauna actual și important. Avem permanent nevoie să ne întoarcem la »ce este de la început«.

Versetele 6 și 7: »Și acum știți ce-l oprește ca să nu se descopere decât la timpul lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie dat la o parte.«

Prezentăm în rezumat: ziua Domnului nu putea să fi fost venită, deoarece mai înainte trebuie să aibă loc lepădarea de credință și să se arate antihrist. Ambele condiții nu sunt împlinite până astăzi. Acum ne sunt arătate două „elemente” care rețin lepădarea de credință, dar în mod deosebit pe antihrist, și anume mai întâi: »ce-l oprește« și în al doilea rând »cel ce o oprește«. Primul este evident o chestiune, în timp ce al doilea este o persoană. Ambele sunt legate între ele, dar trebuie să fie diferite una de alta.

„A opri” înseamnă „a frâna, a împiedica, a reține, a ține în frâu”. Acest „a opri” se poate compara cu o frână care oprește un mobil care rulează pe pantă în jos. Această evoluție spre rău a creștinătății o trăim în zilele noastre (taina fărădelegii este deja prezentă), dar este încă o evoluție frânată. Va veni ziua când această frână va fi luată și ea va lipsi. Atunci nu va mai fi nici o oprire, decăderea se va desfășura rapid și „mobilul”, care poartă mărturisirea creștină, se va prăbuși nefrânat și cu viteză mare în pierzare. Acest „a opri” mai poate fi comparat și cu o ecluză, care este deschisă deodată, ca șuvoiul apelor să se poată revărsa. Când „cel care oprește” a fost luat din cale nu va mai fi nici un stăvilor. Răul se va revărsa nestăpânit.

Trebuie aceasta să ne zguduie și să ne neliniștească? Nu! Noi vedem această evoluție și ea ne întristează că este posibil așa ceva, dar ea nu ne provocă frică. Ne amintim de versetul 1. Umbrele acestor evenimente, pe care le vedem astăzi, ne fac prudenți cu privire la umblarea noastră personală, dar realitatea (starea finală) a acestei evoluții nu ne va lovi, deoarece atunci noi vom fi la Domnul nostru. Cineva a scris în privința aceasta: „Avem aici dovada cea mai bună că adevărata Adunare nu mai poate fi pe pământ în timpul ultimilor ani care încheie această epocă. Nu vor mai fi nici credincioși adevărați, care vor trăi decăderea definitivă sub conducerea omului păcatului, și nici Biserica nu va trece prin necazul cel mare. Cum ar trebui aceasta să umple inimile noastre cu bucurie sfântă și să pună pe buzele noastre o cântare de laudă!” (Gaebelin, A. C. The second Epistle to the Thessalonians).

Formularea »ca să nu« arată ținta „celui care oprește”. Omul păcatul trebuie să nu fie încă arătat. »La timpul lui« arată clar, că în final este Dumnezeu Cel care dă un anumit timp acestui om și Cel care hotărăște momentul arătării lui. Dumnezeu stabilește când să înceapă acest timp, când să se termine și ce caracter să poarte.

Cine sunt deci acești doi „opritori”? Mai întâi avem pe *cel ce oprește*. Prin acest »cel ce« se înțelege puterea lui Dumnezeu, care lucrează prin autoritatea politică. Autoritățile sunt puse de Dumnezeu. De aceea orice autoritate statală astăzi este dependentă direct de ceea ce permite Dumnezeu și de ceea ce El nu permite. „Omul păcatului se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare; de aceea, ceea ce îl oprește este puterea lui Dumnezeu, care este activă aici jos în autorități, care au primit autoritatea de la El. Chiar și cel mai

mare abuz de autoritate încă nu dezbracă caracterul acesteia.” (Darby, J. N. Der zweite Brief an die Thessalonischer).

O privire în istoria omenirii arată cât de barbari și de răi pot să fie purtătorii puterii în lume. Cu toate acestea rămâne valabil: oricât de rele ar putea să fie guvernele și oricât de păcătos s-ar comporta ele, cu toate acestea ele sunt puse de Dumnezeu, și Dumnezeu încă le îndreaptă inima ca pe un râu de apă (Proverbe 21,1). În epistola către Romani 13,1-10 și în epistola 1 Petru 2,13-17 Dumnezeu ne dă învățături și indicații clare în această privință. Acolo ni se spune că nu este autoritate decât de la Dumnezeu. El pune guverne și autorități ca slujitori ai Săi, care poartă sabia. Autoritatea lor este deci o autoritate încredințată de Dumnezeu, de care ei, cu regret, pot să abuzeze – și cât de des a fost așa.

Marele domnitor păgân Nebucadnețar a trebuit să învețe prin experiențe amare lecția, că Dumnezeu este Cel care pune domnitori și care detronează pe domnitori. Dumnezeu a lăsat să i se spună prin prorocul Daniel, că el va fi izgonit din mijlocul oamenilor »până va cunoaște că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea El« (Daniel 4,25). Când Domnul Isus a stat înaintea lui Pilat, acesta a auzit cuvintele remarcabile: »N-ai avea nici o putere împotriva Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus« (Ioan 19,11). Pilat a fost desigur un domnitor rău, și cu toate acestea el nu putea face nimic împotriva Domnului Isus fără autoritatea dată lui de Dumnezeu. Dumnezeu a permis ca el să dea sentința nedreaptă, prin care Domnul a fost răstignit.

Deci Dumnezeu pune și astăzi guverne. Ele pot face mult rău, dar revelarea și exercitarea deplină a răului este încă împiedicată. Guvernarea lui antihrist va fi însă direct satanică. Ea nu este o autoritate dată de Dumnezeu, ci puterea acestei guvernări vine direct de la satan. Conducerea politică va fi în Roma (Apocalipsa 13,12), și despre suveranul Romei se spune categoric, că el »se va ridica din Adânc« (Apocalipsa 17,8). Această formulare ne arată originea satanică a acestui domnitor și căpetenie. Desigur și astăzi satan are mâinile în joc în politică, dar raza lui de acțiune este limitată de Dumnezeu. Dar atunci va fi altfel: nu va mai fi nici un guvern pus de Dumnezeu și nimic nu va reține demonia și răutatea în politică a acestor conducători.

Cine este cel de-al doilea care oprește? Din text deducem că este o persoană. Ne întrebăm: există pe pământ o persoană, care este așa de puternică, că desfășurarea deplină a răului încă nu poate avea loc? Și în afară de aceasta, există o persoană care va fi luată deodată de pe pământ? Devine clar, că nu poate fi vorba de un om. Nici un creștin – oricât ar fi el de credincios – nu ar putea să oprească răul descris aici.

Dar cine este această persoană? Răspunsul ni-l dă apostolul Ioan. El scrie: »Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu, căci au ieșit în lume mulți proroci mincinoși. Prin aceasta să cunoașteți Duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh care nu mărturisește pe Isus Hristos venit în trup nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit și care chiar este în lume acum. Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu și le-ați biruit, pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume.« (1 Ioan 4,1-4).

Cel »care oprește« este Duhul Sfânt. El este mai puternic decât antihrist și poate opri desfășurarea deplină a răului venit de la el, care se arată deja astăzi. Totodată nu vrem să uităm, că Duhul Sfânt este o Persoană divină. Nu este vorba numai de o putere (și aceasta este adevărat), ci de mai mult. Duhul Sfânt este Dumnezeu. El este și Duhul adevărului și stă împotriva duhului rătăcirii. Probabil noi prețuim foarte puțin însemnătatea prezenței Duhului lui Dumnezeu pe pământ. El locuiește și lucrează nu numai în credincioși, ci El exercită influență asupra oamenilor care nu cunosc pe Dumnezeu.

Când va fi luat Duhul Sfânt »din cale«, adică de pe pământ? Deci astăzi pe de o parte El locuiește în Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 3,16) și pe de altă parte în fiecare credincios (1 Corinteni 6,19). În evanghelia după Ioan 14,16 Domnul Isus spune categoric, că Duhul Adevărului va fi în veci cu noi. Deci când credincioșii vor fi răpiți și Adunarea nu mai este pe pământ, și Duhul Sfânt va fi luat »din cale«, aceasta înseamnă că El nu va mai avea locuința Lui aici pe pământ. Desigur

Duhul lui Dumnezeu va lucra și atunci prin oameni (de exemplu prin martorii iudei, care vor predica evanghelia Împărăției, care atunci va fi vestită celor care mai înainte nu au auzit niciodată evanghelia harului), dar El nu *locuiește* în ei, așa cum locuiește în noi. Noi am putea probabil să comparăm lucrarea Lui în viitor cu cea care a fost în timpul Vechiului Testament, când Duhul lui Dumnezeu venea temporal și în anumite situații peste oameni ca să-i facă capabili pentru anumite misiuni.

Un rezumat frumos și potrivit face un alt scriitor: „Adunarea, autoritățile rânduite de Dumnezeu pe pământ și Duhul Sfânt, prezente pe pământ ca apărători în locul lui Hristos, au făcut loc oamenilor egoiști, desfrânați și autorității dușmanului” (Darby, J. N. Der zweite Brief an die Thessalonischer).

»Căci taina fărădelegii a și început să lucreze.« Această afirmație era valabilă atunci, și ea este valabilă astăzi. De mai mult de 1900 de ani această taină lucrează, chiar dacă răutatea nu a atins punctul ei culminant. Taina fărădelegii nu trebuie confundată cu lepădarea de credință. Ea premerge lepădarea de credință. Ca și în alte locuri din Noul Testament, unde se folosește cuvântul taină, nu este vorba de ceva misterios sau ascuns, ci este vorba de ceva pe care Dumnezeu îl revelează copiilor Săi. Celor necredincioși le sunt ascunse tainele, dar nu celor credincioși.

Prin folosirea expresiei »taină« Pavel vrea aici să spună că este ceva care se vede a fi activ sub suprafață, dar în exterior nu se poate recunoaște pe deplin. „Taina fărădelegii este energia ascunsă a lui satan, care în Numele lui Hristos în perioada intermediară amestecă adevărul cu rătăcirea, prin aceea că ori diluează harul prin legalism, ori îl transformă în desfrânare.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians). În acest context Iuda vorbește despre »oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos« (Iuda 4). Sunt deci însușirile lui antihrist, al cărui duh este deja astăzi în lume (1 Ioan 4,3).

De la început dușmanul a încercat mereu să amestece adevărul cu minciuna. În pildele despre Împărăția cerurilor (un tablou al creștinătății în mărturisirea ei) Domnul Isus a făcut deja aluzie la aceasta. Neghina din țarină, copacul, în care păsările cerului își fac cuiburi, și aluatul, pe care o femeie l-a ascuns, vorbesc clar despre aceasta (Matei 13).

Și apostolul Pavel a arătat destul de timpuriu începuturile acestei evoluții (compară de exemplu cu Faptele Apostolilor 20,29.30). În privința aceasta nu ar trebui să ne lăsăm înșelați. Această taină lucrează și în timpul nostru, și se arată progrese îngrozitoare. În exterior într-adevăr se declară pentru creștinism, dar în realitate este departe de ce se mărturisește a fi. Să ne gândim de exemplu numai la dezvoltarea mișcării New-Age, la progresul ocultismului și spiritismului, la cultul lui satan, la așa-numita știință creștină, la critica modernă a Bibliei, care tăgăduiește inspirația divină a Bibliei, și așa mai departe.

Chiar și de bisericile mari sunt numite lucruri bune cele care în mod clar sunt împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Filiațiunea veșnică a Domnului Isus, adevărata Sa natură omenească, lucrarea Sa de răscumpărare de la cruce sunt puse la îndoială sau categoric respinse; relații sexuale înainte de căsnicie și în afara căsniciei par să fie la ordinea zilei (Biblia numește aceasta categoric curvie), perechile homosexuale sunt cununate înaintea altarelor „creștine”. Harul lui Dumnezeu este realmente transformat în desfrânare, și Domnul și Stăpânul este tăgăduit. Despre necesitatea întoarcerii la Dumnezeu nu mai este vorba. Egoismul omului sărbătorește triumfuri. Nu se mai întrebă de voia lui Dumnezeu.

Noi recunoaștem că și în interiorul bisericilor mari sunt oameni născuți din nou, dar noi recunoaștem și că sistemele ca atare sunt pătrunse de »taina fărădelegii«. Și totuși: oricât de îngrozitoare sunt evoluțiile, pe care noi le vedem astăzi, ele sunt numai începuturile, este încă o »taină«, care lucrează. Revelarea deplină a răului și fărădelegii urmează să aibă loc, dar ea va veni.

Dar noi nu vrem să arătăm cu degetul spre alții. Și credincioșii adevărați sunt o parte a creștinătății, și evoluțiile amintite exercită influență și asupra noastră. De aceea noi trebuie să ne punem autocritic întrebarea, în ce măsură suntem noi – personal și în comun – infectați de aceasta. Cum stăm noi față de Domnul și față de Cuvântul Său. Recunoaștem noi autoritatea Sa pentru viața

noastră, chiar dacă milioane de oameni, care se numesc creștini, fac cu totul altfel și probabil au pentru noi numai un zâmbet ironic?

În totală opoziție cu »taina fărădelegii« stă o altă taină, care – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – este încă activă. Este »taina evlaviei« (1 Timotei 3,16). Pavel vorbește în locul acesta nu despre »taina Dumnezeirii« – așa cum se spune uneori – ci de »taina evlaviei«, aceasta înseamnă taina adevăratei cucernicii. Această taină este Hristos Însuși, care ne-a revelat și a trăit ca model pentru noi ce înseamnă cucernicia veritabilă și dedicarea lui Dumnezeu. Privind Persoana Sa minunată suntem transformați după chipul Său, așa că Dumnezeu Se bucură de noi. »Este numai o taină, ca în inima noastră și în comportarea noastră să ia naștere cucernicia reală și adevărată: taina este Hristos, văzut, predicat și crezut, începând din ziua în care El a venit în lume și până în clipa când a fost luat în glorie.« (Rossier, H. Entretiens sur la deuxième Épître aux Thessaloniens) Ce diferență uriașă față de »taina fărădelegii«!

Versetul 8: »Și atunci se va descoperi acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va desființa cu arătarea venirii Sale.«

Formularea »și atunci« accentuează un timp foarte precis din istoria omenirii. »Acum« din versetul 7 ne descrie timpul actual, în care trăim, un timp în care lucrează »taina fărădelegii«, dar cel nelegiuit însuși este încă oprit. Cu »și atunci« începe un timp nou, un timp care într-adevăr va dura puțin, dar cu toate acestea va fi îngrozitor: cel nelegiuit va fi arătat.

În versetul 3 ne-a fost descris caracterul acestui om prin expresia »omul păcatului« și »fiul pierzării«. Aici urmează o altă însușire, și anume »cel nelegiuit«. Fără îndoială aceasta stă în legătură cu »taina fărădelegii« din versetul 7. Cu descoperirea celui nelegiuit această taină nu mai este o taină, ci nelegiuirea – personificată în acest om – va domina lumea.

Când este vorba de cel nelegiuit nu trebuie să ne gândim la un om care încalcă Legea, ci este vorba de faptul că antihrist nu recunoaște asupra lui absolut nici o lege și nici o putere (un fapt care astăzi parțial este valabil pentru mulți „creștini”). El calcă în picioare conștient drepturile lui Dumnezeu, prin aceea că le ignorează total. Nici în gândirea lui și nici în activitatea lui nu ține seama într-un fel oarecare de drepturile lui Dumnezeu.

Cu privire la el este valabil ce scrie Ioan: »Oricine practică păcatul, practică și fărădelegea; și păcatul este fărădelege« (1 Ioan 3,4). Este însușirea păcatului, că el nu acceptă și nu se supune voii lui Dumnezeu, care este asupra noastră. În locul voii lui Dumnezeu pășește voia proprie. Daniel 11,36 spune în acest context despre împărat (antihristul): »va face ce voiește«. Aceasta atinge miezul problemei. Împăratului Saul a trebuit să i se reproșeze de către Samuel (și Saul în vrăjmășia lui față de David este un tablou potrivit al lui antihrist): »Căci răzvrătirea este ca și păcatul ghicitoriei, iar voința proprie (împotrivirea) este ca și nelegiuirea și idolatria« (1 Samuel 15,23). Ambele le găsim în persoana lui antihrist: pe de o parte cultul idolilor și idolatria, iar pe de altă parte răzvrătirea, împotrivirea și voința proprie. Cuvântul lui Dumnezeu este foarte exact și în această privință.

Versetul nostru leagă direct arătarea publică a lui antihrist cu sfârșitul său. Aproape pare că el va fi nimicit imediat după arătarea lui. Desigur nu este așa, căci am văzut deja cât de îngrozitoare va fi lucrarea lui. Cu toate acestea desigur nu este fără motiv faptul că Dumnezeu ne indică aici direct sfârșitul lui. Credincioșii din Tesalonic trebuiau prin aceasta să fie încurajați în mod deosebit. Intenția lui Dumnezeu era să le arate clar că nici o putere, nici măcar puterea demonică, nu se poate împotrivi puterii Domnului. La arătarea lui este deja pe deplin clar, că Domnul îl va nimici.

Este pe deplin posibil ca acest »nelegiuit« să trăiască deja astăzi, dar în orice caz el încă nu a fost »descoperit«. Aceasta are loc abia după răpirea credincioșilor. În cartea Apocalipsa 13,18 ne este numit numărul lui antihrist: »Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om. Și numărul ei este: șase sute șaiszeci și șase.« S-au făcut multe presupuneri cu privire la acest număr. Fără să luăm parte la aceste speculații, putem totuși vedea ce

simbolică este legată cu acest număr. Numărul șase este deseori în Biblie numărul păcatului. Amintirea de trei ori a numărului șase ar arăta „trinitatea răului, revelarea deplină a păcatului în om” (Mücher, W. Zweiter Thessalonicher - in Folge mir nach).

Judecata lui antihrist a fost prorocită deja în Vechiul Testament și a fost pusă în legătură cu »suflarea gurii Sale«. Isaia scrie: »Va lovi pământul cu toiagul gurii Lui și va omori pe cel rău cu suflarea buzelor Lui« (Isaia 11,4). »Căci de mult este pregătit un rug, pregătit chiar și pentru împărat: este făcut adânc și lat, cu foc și lemne din belșug. Suflarea Domnului îl aprinde ca un șuvoi de pucioasă« (Isaia 30,33). »Suflarea gurii Lui« este expresia autorității dumnezeiești lăuntrice, o forță mistuitoare. Găsim această formulare în Vechiul Testament atât în legătură cu creația (Psalmul 33,6) cât și în mod deosebit în legătură cu judecata (2 Samuel 22,16; Iov 4,9; Psalm 18,15). „Suflarea gurii Lui este acea putere lăuntrică dumnezeiască care aprinde și exercită judecata. Ea nu este o unealtă, ci este izvorul divin al puterii care își exercită planul printr-un cuvânt.” (Darby, J. N. Der zweite Brief an die Thessalonicher).

În cartea Apocalipsa 19,15 este amintită o sabie ascuțită, cu două tăișuri, care iese din gura Judecătorului, ca să lovească națiunile. Sabia ne arată pe Domnul Isus ca Războinic puternic. În opoziție cu aceasta »suflarea gurii Lui« ne face să ne gândim la rapiditatea și ușurătatea cu care Domnul nostru va birui pe acest dușman. Puterea Lui dumnezeiască va pune capăt activității acestui om.

Remarcabil este și contrastul dintre gura nelegiuitului și gura Domnului Isus. Despre gura primului citim de exemplu: »Gura lui este dulce ca smântâna, dar în inimă poartă războiul; cuvintele lui sunt mai alunecoase decât untdelemnul, dar sunt săbii scoase« (Psalm 55,21, compară și cu Apocalipsa 16,13). Tot ce iese din gura acestui om este înșelătorie și minciună. Însă cuvintele lui vor trebui să amuțească pentru totdeauna, atunci când îl va lovi suflarea gurii Domnului Isus.

Judecata va fi exercitată prin »arătarea venirii Sale«. Aceasta se referă fără îndoială la momentul arătării publice a Domnului pe pământ. În opoziție cu venirea Sa pentru ai Săi, această arătare va fi publică. Ca să zicem așa, lumea va trăi și va vedea nimicirea lui antihrist. »Arătare« înseamnă și »luminare deodată«. Acest cuvânt este folosit pentru arătarea Domnului Isus în smerenie pe pământ (2 Timotei 1,10). În evanghelia după Matei 24,27 Domnul Însuși folosește acest cuvânt, când El compară venirea Lui cu putere și slavă cu un fulger, care pornește în răsărit și luminează până la apus. Pe de o parte folosirea acestui cuvânt ne face să ne gândim la strălucirea care este legată cu arătarea Sa.

Dar pe de altă parte vedem și că dușmanul nu este nimic de la distanță, ci prin prezența personală a Domnului. Și nimeni altul decât El va exercita această judecată. El apare ca »Domnul«, adică ca Stăpân, căruia I-a fost dată toată puterea și căruia nu I se poate împotrivi nimeni și nimic, atunci când va apare. Dar El apare și ca »Isus«, care odinioară a mers pe acest pământ în smerenie pe drumul Său de autoumilitare de bună voie și în final a fost răstignit »în slăbiciune«. Nu degeaba aici nu este vorba nici de îngeri și nici de »sfinții Săi«. Nu, judecata acestui mare adversar o face El singur. Tatăl Însuși »I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al Omului« (Ioan 5,27).

Detalii cu privire la judecată găsim în cartea Apocalipsa 19,19-21. Antihrist va fi nimic în împreună cu fiara romană. Potrivit relatării din cartea Apocalipsa 16,16 ei se strâng pentru luptă la Armaghedon, unde va veni stăpânitorul mondial roman, ca să ajute aliaților lui în lupta împotriva împăratului nordului. Dar înainte să înceapă lupta împotriva acestuia, amândoi vor fi prinși și vor fi aruncați în iazul care arde cu foc și pucioasă. Acești doi deținători ai puterii satanice sunt primii oameni care vor fi dați iadului, și anume, înainte să înceapă Împărăția de o mie de ani. Apocalipsa 20,10 repetă încă o dată că acești doi vor fi deja acolo când satan va fi de asemenea aruncat în iad (aproximativ 1000 de ani mai târziu). După aceea se spune despre toți trei: »Și vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor.« Acesta va fi sfârșitul îngrozitor și soarta veșnică a acestei asocieri de puteri satanice.

Acest loc confirmă totodată că »nimicirea« și în acest loc nu înseamnă nicidecum sfârșitul existenței. Nimicire înseamnă aici să faci inutil, ineficace. Antihrist însuși, dar și toate lucrările lui și tot ce el a făcut se vor sfârși rapid și vor fi nimicite.

Versetul 9: »Venirea lui este prin lucrarea satanei, cu tot felul de minuni, de semne și de puteri mincinoase.«

Venirea lui antihrist este »prin lucrarea satanei«. Potrivit cu Apocalipsa 12,9 satan va fi aruncat pe pământ și apoi el va inspira diabolic direct atât fiara venită din mare (domnitorul mondial roman) cât și fiara venită din pământ (antihrist). Ambele fiare nu sunt nimic altceva decât instrumente ale lui. El este puterea propriu-zisă, care stă înapoia acestor conducători. Energia sa (sau „activitatea”, cum se mai poate traduce) va caracteriza pe amândoi în ceea ce vor face. Activitatea lui antihrist va fi cea drept foarte impresionantă, dar sunt semne și minuni »ale minciunii«. Aceasta arată originea lor, căci satan este tatăl minciunii (Ioan 8,44).

Expresiile »putere« și »minuni« arată din nou caracterul de inducere în eroare al acestui om, care și în această privință se va descoperi ca adevăratul „anti-Hristos”. Apocalipsa 13,13.14 vorbește de asemenea despre »semnele mari« ale acestui om, și adaugă, că prin aceasta oamenii, care vor locui pe pământ, vor fi înșelați. Semnele și minunile arată spre o putere supranaturală, care nu neapărat trebuie să fie una dumnezeiască. Aici este evident putere satanică. Și viața Domnului Isus a fost însoțită de semne și minuni, dar la El erau referiri la puterea dumnezeiască, care lucra în El. Apostolul Petru spune despre El: »Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin lucrări de putere, minuni și semne pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum voi înșivă știți« (Faptele Apostolilor 2,22). În afară de aceasta, semnele și minunile Domnului Isus erau în legătură directă cu ceea ce El învăța (compară de exemplu cu Matei 4,23). În afară de aceasta El a făcut minuni, pentru ca Dumnezeu să fie glorificat, în timp ce antihrist are în vedere numai onoarea proprie și a domnitorului mondial roman.

Deci pe de o parte el imită semnele și minunile prin care Domnul Isus ca Om adevărat pe acest pământ a fost adevărat de Dumnezeu ca »Om«. În Apocalipsa 13,13 vedem și un alt aspect, și anume, că el face să se coboare foc din cer. Exact acest semn a adus dovada în viața prorocului Ilie, cine era Dumnezeul adevărat (1 Împărați 18,36-39). Avem deci imitarea Dumnezeirii Însăși. Scopul este în orice caz, să înșele pe oameni, pentru ca ei să se plece înaintea chipului idolului, pe care el îl va așeza în Templu.

Semnele și minunile erau și semnele caracteristice ale timpului de început al creștinismului pe pământ. Primele capitole din Faptele Apostolilor ne dau dovada pentru aceasta (compară de exemplu cu Faptele Apostolilor 2,43; 5,12; 6,8; 8,13; 14,3; 15,12). Domnul Isus Însuși a prorocit aceasta: »În Numele Meu vor scoate demoni; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu-i va vătăma« (Marcu 16,17.18). Apostolul Pavel scrie credincioșilor din Roma despre puterea, semnele și minunile pe care el le-a făcut prin puterea Duhului Sfânt (Romani 15,19), și scriitorul epistolei către Evrei spune despre timpurile de început ale mărturiei creștine, că »Dumnezeu întărea mărturia lor prin semne, puteri și felurite minuni și prin darurile Duhului Sfânt, împărțite potrivit cu voia Sa« (Evrei 2,4).

Deci începutul și sfârșitul creștinismului sunt marcate de semne și minuni. Mare diferență însă constă în originea acestor apariții supranaturale. La primii creștini era Duhul lui Dumnezeu, care îi călăuzea, în timpul sfârșitului este satan însuși, marele înșelător și imitator al lui Dumnezeu. De aceea sunt »semne și minuni ale minciunii«. De remarcat este că în timpul de după apostoli nu găsim nici o dovadă biblică despre astfel de semne și minuni. Epistola către Evrei 6,5 dă într-adevăr un indiciu cu privire la »lucrările de putere ale veacului viitor«, dar aceasta nu se referă la zilele noastre. La început Dumnezeu a confirmat acțiunea Sa prin aceste lucrări de putere și El o va mai face încă o dată »veacul viitor«. Astăzi acțiunea lui Dumnezeu nu mai trebuie confirmată în felul

acesta, deoarece ea a fost deja de mult confirmată. Noi avem în mâini Cuvântul lui Dumnezeu complet, așa că noi în principiu nu avem nevoie de semne și minuni.

Dacă în zilele noastre se constată un interes crescând pentru apariții supranaturale, atunci aceasta este o dovadă nouă că »taina fărădelegii« este deja activă. Evenimentele viitoare își aruncă mai dinainte umbra și în privința aceasta. Și aceasta este o înșelătorie a lui satan. Multele »minuni« din interiorul mișcării carismatice sunt semne prevestitoare ale acestei evoluții. Deja cu câteva decenii în urmă cineva a scris: »Noi nu afirmăm că toate aceste întâmplări nu sunt reale (sunt false) și satanice, dar spunem că în multe cazuri este așa, și că noi, dacă noi nu verificăm amănunțit pe baza Scripturii aceste apariții, putem fi înșelați foarte ușor în chip dureros.« (Hole, F. B. Paul's Epistles, Vol. II). Ocultismul se răspândește în țările din apus și reprezintă un mare pericol pentru noi – și în mod foarte deosebit pentru copiii noștri. Mulți oameni ajung prada acestei rătăcirii și prin aceasta ajung înșelați.

Să mai observăm, că nu sunt simple puteri, semne și minuni, ci este vorba de toată puterea și de tot felul de semne și de tot felul de minuni ale minciunii. Când digurile au fost odată distruse și nimic nu mai frânează decăderea, atunci nu va mai fi nici o reținere. Răutatea, stricăciunea și înșelătoria serbează triumful lor fără obstacol.

Versetul 10: »... și cu toate amăgirile nedreptății pentru cei care pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți.«

Nu poate fi nici o îndoială: activitatea lui antihrist este pătrunsă de amăgire, și anume este pătrunsă de »toate amăgirile nedreptății«. Amăgirea și ademenirea își au originea în nedreptate (sau fărădelege). Amăgirea lui satan a început în grădina Eden, și ea continuă până la sfârșit.

Oamenii, despre care aici se spune că pier, nu sunt păgânii »care nu cunosc pe Dumnezeu« (compară cu capitolul 1,8), ci aici este vorba de aceia care cândva s-au declarat de partea creștinismului. Sunt creștini cu numele decăzuți, care au căzut pradă rătăcirii. Cei care mărturisesc că sunt creștini, dar nu au viață din Dumnezeu, pier, deoarece ei nu au primit dragostea și adevărul. Ei au auzit adevărul, dar nu l-au primit cu adevărat, adică cu inima. Nu este suficient să primești adevărul numai în exterior, sau cu intelectul, sau să te orientezi după o mărturisire de credință creștină.

Este vorba de inimile noastre, de faptul, dacă avem »dragoste pentru adevăr«. Poți să fii ortodox (aceasta înseamnă, »drept în ce privește învățătura«) și totuși să pieri. Botezul creștin, participarea la Masa Domnului și alte lucruri nu salvează pe nici un om de la pierzarea veșnică, ci numai »dragostea pentru adevăr«, aceasta înseamnă, primirea a ceea ce Dumnezeu în »Cuvântul adevărului« ne spune despre Sine, despre noi și despre lucrarea de mântuire făcută de Domnul Isus. Epistola către Evrei 10,26 arată clar că poți să fi primit o anumită »cunoaștere a adevărului«, și totuși te poți pierde. Noi avem nevoie de »credința adevărului« (2 Tesaloniceni 2,13), »credința față de adevăr« (1 Petru 1,22) și »dragostea pentru adevăr«.

»Ce este adevărul?« Această întrebare străveche a lui Pilat se pune deseori și astăzi. Un răspuns satisfăcător ne poate da numai Dumnezeu. Domnul Isus Însuși a fost ca Om pe pământ descoperirea adevărului (Ioan 1,17). El era și este Adevărul (Ioan 14,6), și Cuvântul Său este adevăr (Ioan 17,17). Oamenii L-au respins atât pe El Însuși cât și Cuvântul Lui. Dragostea lor s-a îndreptat spre alte lucruri. În descrierea tristă a celor care mărturisesc că sunt creștini din ultimul timp din 2 Timotei 3,1-5 se spune că acești oameni în primul rând se iubesc pe ei înșiși, apoi banii și în al treilea rând plăcerea.

Adevărul stă aici într-un contrast remarcabil cu minciuna lui antihrist. Cine astăzi respinge dragostea pentru adevăr, odată va crede semnele și minunile minciunii, atunci când se va arăta antihrist. Însă astăzi este deja așa, că mulți oameni nu vor să primească adevărul.

Despre poporul Israel sunt două afirmații remarcabile în Vechiul Testament, pe care noi le putem transpune în zilele noastre. Prorocul Isaia spune: »Căci acesta este un popor răzvrătit, fii mincinoși,

fii care nu vor să asculte Legea Domnului, care zic văzătorilor: „Să nu vedeți!” și prorocilor: „Să nu prorociți adevăruri, ci spuneți-ne lucruri măgulitoare, prorociți-ne lucruri închipuite! Abateți-vă din drum, dați-vă în lături de pe cărare, lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!”« (Isaia 30,9-11). Și prorocul Ieremia scrie: »Grozave lucruri, urâcioase lucruri se fac în țară. Prorocii prorocesc neadevăruri, preoții stăpânesc cu ajutorul lor și poporului Meu îi plac aceste lucruri.« (Ieremia 5,30.31).

În loc să se îndrepte spre adevăr, și astăzi mulți creștini cu numele iubesc minciuna și nici nu vor altfel. Domnul Isus Însuși a spus foarte potrivit o dată: »Și aceasta este judecata: că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.« (Ioan 3,19).

Formularea »pentru că« arată clar de ce acești oameni pier. Aceeași expresie o găsim în Faptele Apostolilor 12,23, unde este vorba de sfârșitul lui Irod: »Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu.« Și aici vedem că judecata lui Dumnezeu va fi dreaptă. »Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”. Ce seamănă omul, aceea va și secera.« (Galateni 6,7). Acest principiu își găsește și aici aplicarea. Este absurd și împotriva învățaturii Bibliei, să vorbești despre o „predestinare la pierzare”. Această învățătură rea a inventat-o omul în logica lui proprie.

Cine citește atent Romani 9,22.23 va constata, că cu privire la cei mântuiți este vorba de faptul că ei sunt »pregătiți mai dinainte pentru slavă«. Despre restul se spune numai că ei sunt »vase ale mâniei«, »pregătite pentru pieire«. Deci o dată este »pregătit mai dinainte« și o dată este »pregătit«. Această diferență nu este întâmplătoare. Dumnezeu nu pregătește pe nimeni mai dinainte pentru pierzare. Atunci, cine i-a pregătit? Dumnezeu? Niciodată! Ei înșiși s-au pregătit pentru pierzare! Prin faptul că nu au primit dragostea pentru adevăr și nu au ascultat de Evanghelia lui Dumnezeu (compară cu capitolul 1,8), ei atrag asupra lor pierzarea veșnică (compară și cu 2 Petru 2,1). Adevărul lui Dumnezeu este, că nu există nici o pregătire mai dinainte pentru pierzare. Dumnezeu oferă fiecărui om mântuirea. Cine o respinge a meritat judecata. Cine o primește, aceluia Dumnezeu îi arată că El l-a pregătit mai dinainte, ca să fie asemenea chipului Fiului Său.

Cine este pierdut, toată veșnicia va avea soarta lui antihrist. Cuvântul folosit aici pentru »a pieiri« descinde din aceeași familie ca și expresia folosită în versetul 3 pentru »pierzare«. „Deoarece antihrist și urmașii devotați lui au același caracter, ei vor avea împreună aceeași soartă. De aceea ei sunt caracterizați foarte potrivit prin aceeași expresie.” (Hogg/Vine The Epistles to the Thessalonians). Să fii pierdut este un lucru îngrozitor și înspăimântător, este ceva pe care noi nu ni-l putem imagina în dimensiunea lui.

Versetul 11: »Din această cauză, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.«

Acum nu mai sunt oameni care atrag judecata asupra lor, ci acum este Dumnezeu care judecă. Aici nu este judecata veșnică a celor fără Dumnezeu (Apocalipsa 20,11-15), ci este vorba de o judecată temporală, judecata împietririi. Să observăm însă, de ce Dumnezeu va aduce această judecată de împietrire asupra oamenilor. Versetul începe cu expresia »din cauza aceasta« și prin aceasta stă în legătură nemijlocită cu versetul 10. Din cauză că creștinii cu numele au respins »dragostea pentru adevăr« ei vor merge nu numai în pierzarea veșnică, ci ei vor fi înainte, adică în timpul vieții lor, împietriți de Dumnezeu. Sunt oameni care în timpul de har au călcat în picioare adevărul și oferta lui Dumnezeu. Înainte ca Dumnezeu să pecetluiască soarta acestora, ei înșiși și-au pecetluit-o de mult. Ei au vrut să aibă întunericul, și îl primesc. Ei au respins adevărul și acum vor trebui să creadă minciuna.

Va veni un timp în care nimeni, care astăzi a auzit evanghelia harului, nu mai poate veni la credință. Dumnezeu trimite oamenilor o putere activă (o energie, o acțiune) careia nimeni nu va putea să i se împotrivescă. El nu numai permite ca ei să creadă minciuna, ci el Însuși este cel care

le trimite această putere. Ei nu vor putea să facă altceva, decât să creadă minciuna lui antihrist. În ce constă această minciună, ne-a arătat versetul 4. Antihrist se va prezenta el însuși ca Dumnezeu și se va înălța peste tot ce este vrednic de închinare. Deci, Dumnezeu va constrânge pe oamenii care astăzi refuză să I se închine Lui și Fiului Lui, ca să aducă această închinare puterilor diabolice. Aceasta nu este altceva decât o judecată a lui Dumnezeu.

În timpul harului, în care noi trăim, în general Dumnezeu nu trimite nici oi împietrire creștinătății. Dimpotrivă, Dumnezeu trimite încă oamenilor o lucrare a harului. El lucrează la inimile fiecăruia în parte, ca să-i conducă la pocăință. Desigur aceasta nu exclude faptul că Dumnezeu și astăzi împietrește pe unii oameni. Un exemplu relevant în acest sens este faraon din Egipt. Dar și la el împietrirea din partea lui Dumnezeu a fost urmarea împietririi proprii lui inimii. Abia după ce s-a dovedit clar că el nu a vrut să asculte de cuvintele lui Dumnezeu prin Moise, Dumnezeu i-a împietrit inima, așa că el nu mai putea să asculte.

Faptul că Dumnezeu împietrește un popor întreg sau o grupă de oameni ca urmare a comportării lor, îl găsim în afară de locul acesta cel puțin de două ori în Biblie.

a) În epistola către Romani 1,24-28 citim despre împietrirea națiunilor, care conștient s-au îndepărtat de Dumnezeu-Creatorul. Abia după ce vina lor a devenit evidentă, Pavel vorbește apoi începând cu versetul 24 despre ceea ce face Dumnezeu. El spune de trei ori, că Dumnezeu »i-a lăsat« (versetele 24,26 și 28), și de fiecare dată această lăsarare este justificată prin comportarea păgânilor. Dumnezeu nu este nedrept când El împietrește pe oamenii care nu-L vor.

b) În epistola către Romani capitolul 11 Pavel vorbește detaliat despre împietrirea lui Israel (compară în mod deosebit cu versetele 7 și 25). Motivul nu trebuie să-l căutăm mult timp. El este în comportarea poporului însuși, care mereu s-a abătut de la Dumnezeul său și în cele din urmă au răstignit pe cruce pe Mesia. Deja în Vechiul Testament Dumnezeu a trebuit să spună poporului Său: »Auzind, veți auzi și nu veți înțelege, și, văzând, veți vedea și nu veți cunoaște. Împietrește inima poporului acestuia și astupă-i urechile și închide-i ochii: ca nu cumva să vadă cu ochii lor și să audă cu urechile lor și inima lor să înțeleagă și să se întoarcă și să fie vindecați« (Isaia 6,9.10, un loc pe care Domnul Isus îl citează în Ioan 12,40).

În textul nostru Dumnezeu vorbește despre o a treia împietrire, și anume despre împietrirea creștinătății necredincioase. Este un gând îngrozitor, că oamenii, care ar fi putut să cunoască adevărul lui Dumnezeu, decad în această judecată. Atunci ei nu vor mai putea crede adevărul, dimpotrivă, ei vor trebui să creadă minciuna. Pentru ei nu mai este nici o posibilitate de întoarcere la Dumnezeu. Cu toate că ei încă mai trăiesc, atunci va fi pentru ei prea târziu. Astăzi Dumnezeu este încă îndelung răbdător și oferă oamenilor mântuirea. Este oare vreunul printre cititorii acestei cărți, care cunoaște adevărul, dar nu l-a crezut încă cu inima lui? Nu te înșela. Astăzi încă mai poți crede. Dacă Domnul Isus va veni mâine, tu nu vei mai putea crede. Atunci vei crede, și va trebui să crezi, minciuna și vei merge în pierzarea veșnică. Te rog, nu permite să ajungi așa de departe!

Versetul 12: »... pentru ca toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie judecați.«

»Pentru ca« arată finalul. Ei vor fi judecați. Cuvântul „a judeca” sau „a condamna” are în Noul Testament un înțeles multiplu. Aici înseamnă „să rostești sentința și s-o execuți”. În Apocalipsa 18,20 se spune despre Babilon, curva cea mare, că sentința (sau judecata) dată ei a fost executată. Acesta va fi finalul acestor oameni. Ei vor fi judecați. Această judecată este dreaptă și este definitivă. Nimeni nu va putea scăpa de ea.

Două motive sunt numite pentru judecată. Mai întâi, ei nu au crezut adevărul, și apoi, ei au găsit plăcere în nelegiuire. Cine nu primește dragostea pentru adevăr, acela nici nu o va crede. Acești oameni au auzit adevărul, dar ei nu au vrut să-l creadă și nici să asculte de el. Este refuzul direct de a primi adevărul lui Dumnezeu. Sunt creștini cu numele, care au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiește puterea (2 Timotei 3,5). Dar nu numai aceasta. Ei au găsit plăcere în nelegiuire, și

aceasta este dovada că ei niciodată nu au fost născuți din nou. »A găsi plăcere« sete tradus în 1 Corinteni 13,6 cu »se bucură« și în 1 Tesaloniceni 2,8 cu »ne ajunsese răți scumpi«. A fost hotărârea lor proprie să se comporte în felul acesta.

Credincioșii pot cădea în păcat, dar ei, în sensul locului acestuia, nu găsesc nici o plăcere în aceasta. Și o oaie poate cădea în noroi, dar ea va face mereu eforturi să iese afară cât mai repede posibil. Ea nu se simte bine în noroi. Cu totul altfel este la porc. Îl poți spăla cât vrei de mult, el va vrea mereu să se întoarcă în noroi (compară cu 2 Petru 2,21.22). Despre astfel de oameni este vorba aici. Și umbrele acestora le vedem noi deja astăzi. Mulți oameni, care se numesc creștini, găsesc efectiv plăcere în nelegiuire. Felul de comportare păcătoasă și nedreaptă sunt nu numai numite bune de către conducătorii creștinătății, ci sunt chiar practicate și recomandate pentru a fi imitate.

Pentru oamenii care stau sub această judecată nu mai există nici o altă șansă. Se spune categoric: »pentru ca toți să fie judecați«. Aceasta ne face să ne amintim de pilda despre marea masă de sărbătoare, pe care Domnul Isus a spus-o. Cuvintele Lui de încheiere spun: »Căci vă spun că nici unul din cei invitați nu va gusta din cina mea.« (Luca 14,24). Cine astăzi calcă în picioare harul lui Dumnezeu, va suporta veșnic consecințele.

Altfel este cu aceia care mai înainte niciodată nu au auzit Evanghelia harului. În timpul acela ei vor avea posibilitatea să primească Evanghelia Împărăției, care va fi vestită prin mesageri iudei. Și chiar și cei care nu aud acest mesaj, ei se pot pleca înaintea »Evangheliei veșnice« a Dumnezeului Creator și să recunoască pe Acela care a creat cerul și pământul. Este remarcabil, că Dumnezeu în Apocalipsa 14,6 – deci după ce în capitolul 13 a fost vorba despre cele două fiare – vorbește despre această Evanghelie veșnică. Dumnezeu Se pleacă în aceste timpuri grele și spre oamenii care niciodată nu au auzit Evanghelia harului, și le dă posibilitatea să-I aducă închinare Lui ca și Creator. Acesta este Dumnezeul harului, pe care noi în Domnul Isus avem voie să-L numim Tatăl nostru.